

Arrest

nr. 136 733 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X,
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
 X
 2. X,
 als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, samen met X, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 17 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 29 september 2014.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUL, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 17 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de kennelijke appreciatiefout, de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 74/13 en 52/3 van de vreemdelingenwet, en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog inzake artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), artikel 33 van de Conventie van Genève (beginsel van niet-uitzetting), richtlijn 2005/85/EG (Procedurerichtlijn), richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn), en artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 22bis van de Grondwet dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van haar enig middel naar deze bepaling verwijst, maar verder in haar uiteenzetting nalaat hierop verder in te gaan. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde Procedure- en Terugkeerrichtlijn, dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn hoe dan ook niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat beide richtlijnen in Belgisch recht werd omgezet en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aan toont, dat de omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd. Zodoende kan zij zich niet dienstig op de beide richtlijnen beroepen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van overweging 9 van de richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) wijst de Raad erop dat een overweging die voorafgaat aan een richtlijn geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen, zodat dit onderdeel van het enig middel niet dienstig is.

Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, artikel 33 van de Conventie van Genève (beginsel van niet-uitzetting) en artikel 47 van het Handvest, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting, om de aangehaalde schendingen vervolgens beknopt te kaderen in het feit dat zij nog een schorsend beroep hangende heeft tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming, waarbij zij verwijst naar artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. In dit verband dient in de eerste plaats erop gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij bij arrest met nummer 125 701 van 17 juni 2014 verworpen heeft. Daarnaast wijst de Raad erop dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Zodoende maakt zij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Aangaande artikel 22bis van de Grondwet dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van haar enig middel naar deze bepaling verwijst, maar verder in haar uiteenzetting nalaat hierop verder in te gaan. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in het tweede onderdeel van het enig middel, stelt de verzoekende partij dat zij een familieleven heeft met haar dochter, die een relatie heeft met een man die "toegestemd is in België te verblijven" en dat zij drie kinderen hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat deze dochter meerderjarig is.

De Raad wijst erop dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld wordt en dat de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van het andere, de reële banden tussen de familieleden. De verzoekende partij beperkt zich tot te stellen dat zij een familieleven in België heeft, maar zij brengt geen enkele bijkomend element van afhankelijkheid bij. Zij voegt een samenstelling gezin bij van 15 oktober 2013, maar hieruit blijkt slechts dat zij samenwoont met haar echtgenoot, een meerderjarige zoon en een minderjarige zoon. Ook aangaande het vermeende gezin van de meerderjarige dochter en enig verblijfsrecht of –machtiging van de schoonzoon brengt de verzoekende partij niets bij. Zodoende maakt zij niet aannemelijk dat van een gezinsleven in de zin van voornoemd artikel 8 sprake is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 18 november 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP'en stellen belang te hebben, omdat als de bestreden beslissing niet wordt vernietigd, de DVZ een inreisverbod kan opleggen. VwP verwijst naar haar nota en stelt dat het louter verwijzen naar de meerderjarige dochter in België zonder het aantonen van een band van afhankelijkheid, geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij belang meent te hebben bij de voortzetting van de procedure, omdat als de bestreden beslissing niet wordt vernietigd de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod kan opleggen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat dit slechts een hypothetisch, onrechtstreeks belang betreft. Wanneer daadwerkelijk een inreisverbod zou worden uitgevaardigd, kan de verzoekende partij hiertegen beroep instellen bij de Raad en haar grieven in dit kader uiteenzetten. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET